

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 4. Quare discipuli tui. Odium errata extollit. Erratum non erat, de quo carpebant Apostolos, imo potius superstitio erat, quam colebant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

peccatum. An domi detines offendendi Deum
 occasionem? & hoc quod in tantam Dei redun-
 dat iniuriam titulo laboras palliare virtutis? Fo-
 ras illam eijce. Heu pater mi; fama detrimen-
 tum incurret: affinitate mihi coniungitur, &
 non est prater me, qui illam protegat ter mihi
 annis sedula fidelisque seruiuit: nec meritam
 illi mercedem solvero, si sic emul. ro: & qui il-
 lam sustentet, habebit neminem, si hæc illi mea
 defuerit charitas. An non vides, quod Dei titu-
 lo tuam contegas nequitiam. O perituri Scribae &
 Pharisei qui prætectu & nomine obseruationis
 traditionum, ac legis, Christi & discipulorum
 eius satagunt minuire dignitatem. Scelus pesti-
 mum! quò strepitu, quò properant bombitu?
 Apes videri volunt, quodque consurgendi satum
 virtutis desiderio moueantur, ceramque lucis
 in illis, quos errasse iudicauerunt, & non crude-
 les vespæ esse conuincantur: illos etenim fureus
 instigauit odium: nec prædunt, nisi pungere
 Saluatorem, eius honori detrogare, famam læde-
 re, classem eius de transgressionibus malisque
 notis arguendo.

§.4. Quare discipuli tui, Odium erratæ ex-
 tollit; erratum non erat, de quo carpebant
 Apostolos; imò potius superstitio erat, quam
 colebant.

11. **H**ic liquido patet eius Spiritus S. sententiæ
 veritas: Odium suscitauit rixas, uniuersa au-
 tem delicta operis charitas. Sibi opponuntur
 amor & odium, unde & effectus operantur
 oppositos. Amor cœlat, dissipat, in od & a: nihi-
 lat peccata, & quantumlibet graua, parua facit:
 odium illa reuelat, expendit, appendit, extollit,
 & cum nulla sint vel leuia, illa magnificat, &
 velut montes aut tutres atollit vt sidera conti-
 gere videantur. Iuxta specilla quibus vteris, tibi
 res esse videntur; quedam res maximas, mini-
 mas ostendunt: alia verò contra res minimas vt
 maximas representant. Si conspicilla nigra sint
 aut vitidia, quidquid his conspexeris, tale esse
 demonstrabunt. Si rubra, rubra quoque videbis.
 Attende num specillis vtrius odij vel charitatis.
 Si charitatis peccata & hec grauissima, minima
 facient: quam diligenter delicta filij excusas
 aut tibi integerrimi, qua licet sint enormia, illa
 ita extenuas, vt aut nulla, aut leuissima esse vi-
 deantur? Quam exactè ponderas, quod vel fue-
 rat inaduertentia, vel iguorantia, vel quod non
 mala factum intentione, vel quod non tam gra-

Prot. 10.
 12.
 I.
 Charitas
 proximi
 operit
 peccata.
 Similitu-
 do.

uè, quam refertur, sed qui illud retulerit latissimas
 illi appenderit fimbrias, & quod si in hoc defue-
 rit, iam in alio vel suppleuerit, aut supplebit, aut
 quod illi proximam dederint occasionem, aut
 quod obiecto pulsus fuerit adeò violento, vt vir
 non esset furor, si quod egit non egisset, ita
 vt cuncta eius delicta maneat exurgata: Suf-
 citat rixas.

Rem in Iosepho dicit D. Chryssostom, admi-
 randam, quando pincetia prædixit quod post
 triduum in pristinum dignitatem, Regisque Phara-
 raonis esset restitutus amicitiam illi demum
 demum sic ait: Memento me, cum bene tibi iu-
 uerit, & facias mecum misericordiam, vt suggeram
 Pharaoni, vt educat me de isto carcere, qua iur-
 tim subinatus sum, de terra Hebraeorum, & hic in-
 nocens in lacum missus sum. O quam grauibus
 fratrem frat es affectu inuictis, illum velut
 abiectum vileque vendentes mancipium. Quan-
 tà inuenem calumnia lacerat adultera Domini
 sui coniux. Quam acerbo contra illum exaruit
 furore Dominus, dum ex perfidæ ore vxoris
 adulteriij intelligit proferti testimonium: Hic au-
 dit Dominus & nimium credulus verbis contigit
 iratus est valde, tradiditque Ioseph in carcerem.
 Non quiescit, donec innoxium carceri mancipa-
 rit, manus pedesque vinxerit compedibus, in
 magnam suæ fidelitatis, tonique nominis, quod
 apud Dominum suum adeptus, erat detrimentum.
 Et quod inaudita excusatione, cum sciret, & co-
 gnosceret quod Dominus erant cum illo, tam faci-
 les præbuit atres conuicio quo tam iniuste gra-
 nabatur, vt tanta indignatione suum in Ioseph
 furorem explet. Scelus inaudatum! Atrox ob-
 scuro (moi et D. Chryssost.) quemodo nihil dicit
 contra scelestum illum ad. Ieram, neque arguat Do-
 minum, neque narret fratrum in se inuicem
 sed testu omnibus, recordare mi, &c.

Quid retum tu faceres? At amore flagrabat
 Ioseph in fratres, in Dominum suum, in domi-
 nam suam attentissimo. Et licet opinionis suæ,
 famæ, propriæque commoditatis patiarur redun-
 ram, horum mauiit delictum abscondere, & fi-
 lentio tegere, à quibus mala sustinebat, quam illa
 in vulgus spargere, & manifestare, licet ex eo
 integra sequeretur omnis sui perditio, san-
 restituo. Quis hoc in Ioseph operatus est, quis
 huius aucter? Charitas: quæ etiam cum propriæ
 dignitatis detrimento proximerum zelat hono-
 rem, in ijsque delicta dispergit ne esse videantur.
 Odium autem & execratio, delicta exaggetat
 eoque modo extollit, vt ea ad summum euehat
 gradum delictorum. Hoc clare patuit in Ioseph
 fratri.

fratribus, cum ex odio quod in eum conceperat
ob enarrata somnia sibi per quietem ostensa, &
delictum dignum morte in Ioseph iudicatur,
quod nec nomen delicti merebatur: *Quis hoc e-*
git odium quod fratrem execrabatur: Suscitavit rixas.

III. Expende verbum, *suscitavit*, quo Spiritus S. vi-
ditur, ad declarandam diuinarum manuum poten-
tiam, quae de puluere & nihilo producit admi-
randa & prodigiola: *Suscitans de puluere egenum*
1 Reg. 1. (ait primum D. Anna, & deinde rex & Prophe-
ta David) & *de stercore erigens pauperem, ut sedeat*
cum principibus; & solum gloria teneat, de nihilo
creat Scraphinos, creaturas pulcherrimas adeo ex-
cellentes, ut nos in stuporem adducat vehemen-
tem. De eo quod non est prægrandem hanc e-
ducit casti terræque machinam, quae concludit,
quidquid esse habet. De re tam fluida & humili
aqua nimirum, eduxit aquila, accipitres, auesq;
ceteras celi sidera cōscendentes. Saulem asino-
rum agalōnem ad populi sui elevat Ducem, Da-
uidem paucarum patris sui ovium opilionem, inq;
paterna familia obliuioni traditum regem creat
omnium quos mundus habuit illusterrimum. Ex
piscatore pauperulo sua statuit Principem Ec-
clesiæ adeo præminentem ut Imperatores inui-
ditissimi, magno ducant honori quod eius loci li-
mina deolculantur, ubi eius cineres requiescunt.
Aque calicem ita extollit, ut omnibus Cæci di-
uitijs præpoderet, & duo pariter viduae minuta,
sic ut ducatis, autiq; nummis diuitum longe præ-
ferantur. Hoc igitur agit odium: *Suscitavit rixas*;
de nihilo, de modico puluere, quem si manu
comprehenderis, non illum sentis, extollit eri-
guntque turres altissimas, & montes erigit, qui cæ-
lum vsque pertingere posse videantur.

IV. Iosephum fratres omnes auerfabatur: quia pa-
trem de crimine mouerat, quod in maximam
Gen. 37. 21. Dei cedebat iniuriam: *Accusauit fratres suos apud*
patrem crimine pessimo, &c. Unde oderant eum.
Narrat fratribus suis puer si minus quod viderat.
Audite, nocte somnium vidi, solem & lunam &
stellas undecim adorare me: pariter quod ego,
vosque omnes mecum, in agro meteremus, &
omnium iam erectis manipulis, stantem meum
manipulum à vestris omnibus manipulis proci-
dentibus adorari. Videbis illos, illa sola de causa
conspirantes, & ut leones in illū rugientes, mag-
noque stomacho, sibi mutuo colloquentes: datæ
potest grauior impudentia, superiorque arro-
gancia, quam quæ proteruis hic timet, loquitur que
tenebrius. Quæ proditio adeo præsumptuosa huius
securæ, qui cum cæteris sit minoribus, animo
cōcepit sibi; persuasit nobis omnibus se fore

superiores: Hoc ipse somniauit, non noctibus som-
nium videretur, nisi eius quod de die cogitatur.
Attendite, quæso, quam ille traditor superbis oc-
cupatur cogitationibus, qui cum nobis sit ætate
inferior, velit nobis superior imperare: sicq; in
eum simul exardescunt, ut exemplo de illo occi-
dendo sacrilegæ inuent confilia. ut in cisternam
veterem demittant, tandem illum mercatoribus
ut vile distraham mancipium, ut illum deducant
eo vnde nunquam amplius crediturus sit nec eius
ylla super sit memoria.

Bone Deus, vnus pueri somnium, qui nec es-
ius habebat culpam, nec vestigiū in quidem, nec
magis, in illius erat potestate illi somnium quæ
desistete à somniando, quod illud ita exaltet, ut
non aliud nisi mortes dignum tantæ arrogantia
videatur illis esse supplicium, & illum diuendere,
nec occidere, magnam sit immeritō confertur
misericordiam. Ne mire is: *Oderant eum.*

Quid tam insolitum, quam illud Principis A-
man, supremi Regis Assueri familiaris, qui pau-
perem sanctumq; Mardocheum curiosus obser-
uar, & quia illi caput transemiti non aperiebat, nec
de loco assurgebat venienti; ita moleste hoc ac-
cepit, ut læta enim diceret esse maiestatis.
Multis rationibus, alijsque interiectis considera-
tionibus, omnium amicorum suorum cogit con-
cilium, mulieris, filiorum, affinium illis superbus
proponit suam magnitudinem, diuitias, gloriam,
regis amicitiam, fauorem ac gratiam, quæ illum
regina dignata erat ad communium cum rege in-
uitando, ut illum quasi regi comparem reddide-
rit. Mihi igitur tali, qualem auditis, pileum non
tollat, non assurgat homo vilis, terre filius: quis
ferat quæ maior arrogantia? Num se mihi præ-
sumit comparare? Rem ita verbis exaggerat, ut
omnes respondeant: Talis impudentia non mitio-
ri potest elui supplicio, quam cruce quinquaginta
cubitorum altitudinis: tam arrogans enim super-
bæ præsumptio, iustum est, tam alto melietur
supplicij genere, ut illud in eo conspiciant etiam
longissime distiti, mundi que vniversus: *Respon-*
derunt es: subo paravi excelsam trabem, habentem
13. 11. altitudinis quinquaginta cubitos, &c. Fietine po-
test, ut tanti ponderet Aman, quod illi caput nō
denudet Mardocheus? Quis credat, quod rem
lenissimam qualis hæc, ita extollat, ut peccatum
adeo graue videatur, quod omnium suffrago,
crucem, quæ fieri non potest altior, mereatur.

Attende Pharisæos, Christum auerfantur, in-
uiscerato contra eum flammescunt odio. Consi-
de a, quam exaggerent, extollant magnique fa-
ciant nihilum, quomodo illud euehant, quam ap-
parentes

V.
Odium
Aman in
Mardo-
cheum
vnde sit
ortum.

VI.
Odium
Pharisæ-
orum in
Christum
parentes

parentes eperi intexant strigas, quibus omnium oculis iradiet, quod bellum in terra Christo moribuntur, quid res illa est in esse substantiae quod discipuli manus ante prandium non eluant. Notat (inquit D. Petr. Chrysol.) quod de discipulis non querantur, quod ab ipsis ad coenam inuitati manus non lauerent, hoc quippe faciebant, nec erant adeo rudes, quin polita bonisque moribus essent apprimè instructi; quinimò Saluator contra Pharisaeum expostulat, quod ab eodem inuitatus aquam pedibus non obtulisset, signum quod quando inuitabatur, urbanitatem seruaret, quae congrua videtur esse ratio: *Quando conuuius excipiebantur* (inquit D. Petr. Chrysol.) *manus lauasse credendum est, quis enim aquam manibus non offerat: mox aduenientis conuuius obsequium? Quis ad offerentis tristitiam eum recusat, praesertim cum Dominus ipse arguat Simonem, inuitatus ad mensam: pedibus, inquit, meis aquam non dedisti. Vult ut aqua fieri, quod sic exigere perdoceat.* De hoc igitur expostulabant quod veterum traditiones non obseruarent, haec autem erant, iuxta D. Marco saepius in comedendo manus abluere ita ut, ad quemlibet cibum quem comederent, licet aliud non fuisset, nisi bolus vinee passae: aut panis frustum; aut poma, aut persica sumerent, de lauando manus traditio seniorum habebatur. In prandio vero principali, nedum se lauabant ad mensam assensu, sed etiam assidentes, ad nouum quodque ferculum demò lauabantur: *Pharisaei & omnes Iudei* (inquit) *nisi crebro lauarent manus suas, non manducant, secuntes traditiones, Seniorum.* Ad uerbium expende *crebro* id est saepe numero, repetitis uicibus. Huic inuentioni serouit, quod notat D. Ios. es quod Christo inuitato ad nuptias in Cana Galilaeae: *postea erant lapidea hydria sex secundum purificationem Iudeorum.* Hoc igitur supposito, non erat peccatum, quod illi capunt, Appelles manus sibi non abluere, quando ad prandium inuitabatur principale non enim erant minus bonis moribus imbuti, quam uirum deceat esse politicum, sed illas non abluere ad cuiuslibet cibi sumptionem: *Pharisaei* (loquitur D. Petr. Chrysol.) *non diligentiam corporis in discipulis Domini, sed superstitionis suae obstinata & lotiones persequuntur.* Et ita aduertit Iansenius, quod non obijciant, eos ante prandium non manus abluere, sed eum panem manducabant. Vos obtestor, notare, quale peccatum, id quod hominum inuidiosissimum ut superstitiam uanamque iudicaret superstitionem.

D. Petr. Chrysol. Ser. 171. Marc. 7.

Mat. 23. 6. VII. Excusatur Apostoli.

D. Petr. Chrysol.

Mat. 23. 10. Iohannis 8.

nec cibi recordarentur, unde saepius per deserta vagabatur, nec tamen uel frustum panis secum detulerant: *Oblati sunt discipulis panes accipere, ait Euangelista.* Unde cum Sichar urbem Samariae appulissent, abiit illi ut sibi victum conquiret. Iterum dum in desertis uia alteraue uice cum innumera hominum multitudine Christo sequuntur: apud illos panis non inueniebatur, quem illi secum in uaticum detulissent, sed parum illud quod offerebatur, de pueris qui comitabantur, accipiebatur. Quocirca saepius indigi discipuli protestabantur, & tantum se victus inopia pressos lugebant, ut si quando panis frustum obtinerent, bene sibi autem crederent, & aliquoties tantum cibi premebantur indigentia, ut illos necessitas compelleret, quo uiam sustentarent, spicas uellere manibus, & pauca tritici grana in uita lumere subsidii. En tibi quales cibi ut saepius de circò lauentur manus: quinimò superstitiosus & superstitiosus cultus ad nihil sepe se lauare comelione. Illum igitur pluerem, melius dixero, illud nihilum, uide quam exactè autollant, quemq; strepitum eliant, ut illud turre apparere faciant altissimam, seu mentem qui sidera tangat. Ad hoc coetus sunt in Hierusalem, in hunc finem, discursus per ciuitatem horrido bombitu, & negotiatione, conuocant sacerdotes & Principes in Concilium, hoc proponunt ut quid quod necessario indigeat remediò, concludunt: esse tam graue de iuramentum negotium, ut alijs fidere non expediat, quam illis, qui praesentes aderant, nos religionis, & sapientiae, nec sumptibus parcendum, licet nihil is, quod conueniens esset. Illi ex arario tempore uel publico sumerentur, nec ob loci distantiam desistendum, pluribus fiet esse militibus iter faciendum. Ecce quales eperi strigas affigant, quos colores ut si figuram exaltet: *Quis non credat, si non videat aliud rem esse, quam agebant, maximi momenti? Quis non intelligat, peccatum debere esse adeo pernitiosum, ut nisi aliter instruat, dicat eius necessarium esse correptionem? Vide quis strepitus, quale murmur, ut mundus perire, ut Religio submergi uideatur.* Accedunt ad Christum, legatione suam proponunt uerbis adeo mordacibus, ut eorum tangere uiderentur: *Quare discipulus tui transgreduntur traditiones seniorum? Illis obijcere possemus, quod suis Iob amicis: Ad increpandum tantum eloquia concinnauit, & in uentum uerba profertis, super pupillum irritus, & subsistere rationi amicum uelstrum.* Solum hoc habet peccati, quod reprehenditis, quod tale uidei faciunt uerba uelstra tantè eloquentia, & ad rem coeponita: Concinnare, est componere, disponere, & tali uerba ordinare artu.

Mat. 23. 10. Iohannis 8.

Mat. 23. 10. Iohannis 8.

artificio, ut illud ad summum extollant, quod nihil est. Quæ accusatio, quam oratorie composita? Primum considerant, quod illi sint discipuli Domini: Discipuli tui, volentes in hoc inuete, quod illi debeant esse humaniores, cultiores & suis in actionibus circumspicientes: populus qui perfectionem profectur, nec in apice debet aberrare: Discipuli tui, suadet æquitas, ut in operibus suis eam præferant doctrinam, quam à te tua cura, magis institutione imbibent. Macula est, quæ vellem in te præiosissimam, & quæ omnium oculis spectanda proponitur, velut olci in veste coccinea.

Secundo: perpendunt, quod id quod agunt, defectus non sitialis qualis, sed ta'e quid, ut in illo deficiere, sit antiquas sanctaliquæ eorum euertere traditiones, unde dicuntur traditiones in plurali q. d. eo modo in hoc procedunt, ut per hoc insinuant, quod quoad illos, nulla sit religiois consistendo, quam habeant, nec sancta traditio quam repræsentant; & quod sine scrupulo, sine timore contra illarum quamlibet peccabunt, quotiescumque sese obtulerit occasio, sicut in præsentibus illas transgrediuntur.

Tertio ponderant, quod illæ traditiones factæ non sunt, nec institutæ per timores inexpectos, seu ignorantes, seu populi, nullius dignitatis, at per seniores, populum magis rominus, auctoritatis plurima: Remque fore non minimam, hoc quod tanta sapientia erat perpendum, per tales, ac adeo religiois magistros prudentes, insinuant, modo discipuli, nullius eorum auctoritatis, infirmere vellent & aspernari. Perpende quærationes nihil um extollant: Attamen huc adello, factum hoc comprime phantasma, hanc in palliam demuda figuram, & videbis, quod nihil remaneat, quod in substantiam colligatur, in eo quod manus non abluant panis frustum comedentes: Non lauam manus meas, cum panem manducant. Te Deus à corde male affecto præferet: quod enim nihil est, facies, ut mundus esse videatur, & de puluere minutissimo, montes & rupes vsque in cælum excitabit.

§. 5. Procedunt isti in statera dolosa, in paruo scrupuloso, at non in magna conscientiam habent timidam, non stultam.

Gregorius illos descripsit David (vt notat Theodoretus) quibusdam verbis, quæ huic proposito tantum conuenienter dixisse indicatur. Videat illos prius in concilijs suis peractis, quæ contra Dominum cogitant, & machinati fuerant quos sic alloquitur: Quousque irruis in ho-

minem, interficis vniuersi vos, tanquam ampariet, inclinato, & macerie deulsi? Alio loco verba illa exponimus, & in substantia significant: Infelices, qui turmatum irruis in hominem illum Christi: irruis in hominem, sicut illi qui parietem cernunt ad casum inclinatum, & glomerat in illum impetum, vt ad terram prosternant Iudicantis, quod vos discedendo fugiat (sicut reipia Christus fecerant in Galileam) qui a quærebant eum Iuda: interficere, ait D. Ioan.) & vos extrimescat, & nolo facere vobis sit, vultu scilicet, atque impetu illum in terram prosternere: Hoc autem seriore, quod in vestrum cedit a teritum, & finitro casu res vobis succedet, patietique vobis ipsos conteret, verbis suis asperis, acique reprehensione. Videt Pharisæos pariter conglobatos, vt parietem illum deiciant, atque: Verumtamen vani filij hominum, mendaces filij hominum in statera, vt decipiant ipsi de vniuersitate in idysion. Illos nominat hominum filios: Transfert D. Hieron. Filij Adam, indicans quod terreni sint, rebulque additi transitorijs, sicut illis antea dixerat: Filij hominum vsquequo graui corde vt quid diligitis vanitatem & quæritis mandacium? illud verumtamen, idem est, ac indubie, certe, totum hoc opus vestrum reducitur ad vanitatem. Videntur in eo quod agunt zelo duci religionis, & beneficij communijs: attamen maxima totum est vanitas: ieiunant, preces fundunt, elemosynas larguntur, at omnia vanitas: Vani filij hominum. Omnia faciunt vt videantur ab hominibus. Omnia eo diriguntur, vt vocentur magistri, Domini nostri: Velum ab hominibus vocari Rabbi, vt sibi primatiam conuulsijs offerantur leca, ad hoc dilatant phylacteria sua, & vestium magnificant fimbrias, laetis induci procedunt, vultu nasium velis, ventis enim agitantur; & quod magis extenduntur, eo plerius à vento tumet. Quam inflati procedunt, ventosi, cæteros elatis humeris arroganter despiciunt? O quanto saltu conglobati ad hominem illum procurrunt, illum vt putant euegessit, velut parietem iam inclinatum? Quod statin turgidi vt suæ signum auctoritatis, notantq; maiestatis: Verumtamen, vani filij hominum. Vere sunt illi viri omnium quos terra tulit, vanissimi, superbillissimi, inanissimi, ambrosissimi. Videntur quales incedant: Ne obstupeas, vani etenim sunt, quos inanis propriæ mouet vêtus astimationis. Et Iudæi quid habent? Mendaces filij hominum in statera. O homines Deo perni, & execrabiles: iâ enim prædixit stateris. Spiritus S. Pondus est vultu, mensura est mensura, vtrumq; abominabile est apud Deum. Hæc cogitatio: E. Hom. 4. in tentiâ ponderat D. Greg. Pondus vni habes, quod alijs.

I. Iudæi vani filij hominum, mendaces filij hominum in statera, vt decipiant ipsi de vniuersitate in idysion. Illos nominat hominum filios: Transfert D. Hieron. Filij Adam, indicans quod terreni sint, rebulque additi transitorijs, sicut illis antea dixerat: Filij hominum vsquequo graui corde vt quid diligitis vanitatem & quæritis mandacium? illud verumtamen, idem est, ac indubie, certe, totum hoc opus vestrum reducitur ad vanitatem. Videntur in eo quod agunt zelo duci religionis, & beneficij communijs: attamen maxima totum est vanitas: ieiunant, preces fundunt, elemosynas larguntur, at omnia vanitas: Vani filij hominum. Omnia faciunt vt videantur ab hominibus. Omnia eo diriguntur, vt vocentur magistri, Domini nostri: Velum ab hominibus vocari Rabbi, vt sibi primatiam conuulsijs offerantur leca, ad hoc dilatant phylacteria sua, & vestium magnificant fimbrias, laetis induci procedunt, vultu nasium velis, ventis enim agitantur; & quod magis extenduntur, eo plerius à vento tumet. Quam inflati procedunt, ventosi, cæteros elatis humeris arroganter despiciunt? O quanto saltu conglobati ad hominem illum procurrunt, illum vt putant euegessit, velut parietem iam inclinatum? Quod statin turgidi vt suæ signum auctoritatis, notantq; maiestatis: Verumtamen, vani filij hominum. Vere sunt illi viri omnium quos terra tulit, vanissimi, superbillissimi, inanissimi, ambrosissimi. Videntur quales incedant: Ne obstupeas, vani etenim sunt, quos inanis propriæ mouet vêtus astimationis. Et Iudæi quid habent? Mendaces filij hominum in statera. O homines Deo perni, & execrabiles: iâ enim prædixit stateris. Spiritus S. Pondus est vultu, mensura est mensura, vtrumq; abominabile est apud Deum. Hæc cogitatio: E. Hom. 4. in tentiâ ponderat D. Greg. Pondus vni habes, quod alijs.

Ps. 43. Vanitatem vestram, idem est, ac indubie, certe, totum hoc opus vestrum reducitur ad vanitatem. Videntur in eo quod agunt zelo duci religionis, & beneficij communijs: attamen maxima totum est vanitas: ieiunant, preces fundunt, elemosynas larguntur, at omnia vanitas: Vani filij hominum. Omnia faciunt vt videantur ab hominibus. Omnia eo diriguntur, vt vocentur magistri, Domini nostri: Velum ab hominibus vocari Rabbi, vt sibi primatiam conuulsijs offerantur leca, ad hoc dilatant phylacteria sua, & vestium magnificant fimbrias, laetis induci procedunt, vultu nasium velis, ventis enim agitantur; & quod magis extenduntur, eo plerius à vento tumet. Quam inflati procedunt, ventosi, cæteros elatis humeris arroganter despiciunt? O quanto saltu conglobati ad hominem illum procurrunt, illum vt putant euegessit, velut parietem iam inclinatum? Quod statin turgidi vt suæ signum auctoritatis, notantq; maiestatis: Verumtamen, vani filij hominum. Vere sunt illi viri omnium quos terra tulit, vanissimi, superbillissimi, inanissimi, ambrosissimi. Videntur quales incedant: Ne obstupeas, vani etenim sunt, quos inanis propriæ mouet vêtus astimationis. Et Iudæi quid habent? Mendaces filij hominum in statera. O homines Deo perni, & execrabiles: iâ enim prædixit stateris. Spiritus S. Pondus est vultu, mensura est mensura, vtrumq; abominabile est apud Deum. Hæc cogitatio: E. Hom. 4. in tentiâ ponderat D. Greg. Pondus vni habes, quod alijs.

Mart. 23. Vanitatem vestram, idem est, ac indubie, certe, totum hoc opus vestrum reducitur ad vanitatem. Videntur in eo quod agunt zelo duci religionis, & beneficij communijs: attamen maxima totum est vanitas: ieiunant, preces fundunt, elemosynas larguntur, at omnia vanitas: Vani filij hominum. Omnia faciunt vt videantur ab hominibus. Omnia eo diriguntur, vt vocentur magistri, Domini nostri: Velum ab hominibus vocari Rabbi, vt sibi primatiam conuulsijs offerantur leca, ad hoc dilatant phylacteria sua, & vestium magnificant fimbrias, laetis induci procedunt, vultu nasium velis, ventis enim agitantur; & quod magis extenduntur, eo plerius à vento tumet. Quam inflati procedunt, ventosi, cæteros elatis humeris arroganter despiciunt? O quanto saltu conglobati ad hominem illum procurrunt, illum vt putant euegessit, velut parietem iam inclinatum? Quod statin turgidi vt suæ signum auctoritatis, notantq; maiestatis: Verumtamen, vani filij hominum. Vere sunt illi viri omnium quos terra tulit, vanissimi, superbillissimi, inanissimi, ambrosissimi. Videntur quales incedant: Ne obstupeas, vani etenim sunt, quos inanis propriæ mouet vêtus astimationis. Et Iudæi quid habent? Mendaces filij hominum in statera. O homines Deo perni, & execrabiles: iâ enim prædixit stateris. Spiritus S. Pondus est vultu, mensura est mensura, vtrumq; abominabile est apud Deum. Hæc cogitatio: E. Hom. 4. in tentiâ ponderat D. Greg. Pondus vni habes, quod alijs.

Ps. 43. Vanitatem vestram, idem est, ac indubie, certe, totum hoc opus vestrum reducitur ad vanitatem. Videntur in eo quod agunt zelo duci religionis, & beneficij communijs: attamen maxima totum est vanitas: ieiunant, preces fundunt, elemosynas larguntur, at omnia vanitas: Vani filij hominum. Omnia faciunt vt videantur ab hominibus. Omnia eo diriguntur, vt vocentur magistri, Domini nostri: Velum ab hominibus vocari Rabbi, vt sibi primatiam conuulsijs offerantur leca, ad hoc dilatant phylacteria sua, & vestium magnificant fimbrias, laetis induci procedunt, vultu nasium velis, ventis enim agitantur; & quod magis extenduntur, eo plerius à vento tumet. Quam inflati procedunt, ventosi, cæteros elatis humeris arroganter despiciunt? O quanto saltu conglobati ad hominem illum procurrunt, illum vt putant euegessit, velut parietem iam inclinatum? Quod statin turgidi vt suæ signum auctoritatis, notantq; maiestatis: Verumtamen, vani filij hominum. Vere sunt illi viri omnium quos terra tulit, vanissimi, superbillissimi, inanissimi, ambrosissimi. Videntur quales incedant: Ne obstupeas, vani etenim sunt, quos inanis propriæ mouet vêtus astimationis. Et Iudæi quid habent? Mendaces filij hominum in statera. O homines Deo perni, & execrabiles: iâ enim prædixit stateris. Spiritus S. Pondus est vultu, mensura est mensura, vtrumq; abominabile est apud Deum. Hæc cogitatio: E. Hom. 4. in tentiâ ponderat D. Greg. Pondus vni habes, quod alijs.

Mart. 23. Vanitatem vestram, idem est, ac indubie, certe, totum hoc opus vestrum reducitur ad vanitatem. Videntur in eo quod agunt zelo duci religionis, & beneficij communijs: attamen maxima totum est vanitas: ieiunant, preces fundunt, elemosynas larguntur, at omnia vanitas: Vani filij hominum. Omnia faciunt vt videantur ab hominibus. Omnia eo diriguntur, vt vocentur magistri, Domini nostri: Velum ab hominibus vocari Rabbi, vt sibi primatiam conuulsijs offerantur leca, ad hoc dilatant phylacteria sua, & vestium magnificant fimbrias, laetis induci procedunt, vultu nasium velis, ventis enim agitantur; & quod magis extenduntur, eo plerius à vento tumet. Quam inflati procedunt, ventosi, cæteros elatis humeris arroganter despiciunt? O quanto saltu conglobati ad hominem illum procurrunt, illum vt putant euegessit, velut parietem iam inclinatum? Quod statin turgidi vt suæ signum auctoritatis, notantq; maiestatis: Verumtamen, vani filij hominum. Vere sunt illi viri omnium quos terra tulit, vanissimi, superbillissimi, inanissimi, ambrosissimi. Videntur quales incedant: Ne obstupeas, vani etenim sunt, quos inanis propriæ mouet vêtus astimationis. Et Iudæi quid habent? Mendaces filij hominum in statera. O homines Deo perni, & execrabiles: iâ enim prædixit stateris. Spiritus S. Pondus est vultu, mensura est mensura, vtrumq; abominabile est apud Deum. Hæc cogitatio: E. Hom. 4. in tentiâ ponderat D. Greg. Pondus vni habes, quod alijs.

Ps. 43. Vanitatem vestram, idem est, ac indubie, certe, totum hoc opus vestrum reducitur ad vanitatem. Videntur in eo quod agunt zelo duci religionis, & beneficij communijs: attamen maxima totum est vanitas: ieiunant, preces fundunt, elemosynas larguntur, at omnia vanitas: Vani filij hominum. Omnia faciunt vt videantur ab hominibus. Omnia eo diriguntur, vt vocentur magistri, Domini nostri: Velum ab hominibus vocari Rabbi, vt sibi primatiam conuulsijs offerantur leca, ad hoc dilatant phylacteria sua, & vestium magnificant fimbrias, laetis induci procedunt, vultu nasium velis, ventis enim agitantur; & quod magis extenduntur, eo plerius à vento tumet. Quam inflati procedunt, ventosi, cæteros elatis humeris arroganter despiciunt? O quanto saltu conglobati ad hominem illum procurrunt, illum vt putant euegessit, velut parietem iam inclinatum? Quod statin turgidi vt suæ signum auctoritatis, notantq; maiestatis: Verumtamen, vani filij hominum. Vere sunt illi viri omnium quos terra tulit, vanissimi, superbillissimi, inanissimi, ambrosissimi. Videntur quales incedant: Ne obstupeas, vani etenim sunt, quos inanis propriæ mouet vêtus astimationis. Et Iudæi quid habent? Mendaces filij hominum in statera. O homines Deo perni, & execrabiles: iâ enim prædixit stateris. Spiritus S. Pondus est vultu, mensura est mensura, vtrumq; abominabile est apud Deum. Hæc cogitatio: E. Hom. 4. in tentiâ ponderat D. Greg. Pondus vni habes, quod alijs.